

מיכל חן מדגימה כיצד החזיקה את מכשיריה הקלטה גיטית לא חשדה בי כללי

הלל רובין

לתא של גיתית, כדי שהיא תשמור עליי, אבל המציאות היתה אפילו יותר טובה. כאשר הבנות חזרו מחריהאוקל, גיתית אמרה לי שהיא תלך בעצמה לקצין המישימרת ותבקש שיעבירו אותי לתא שלה, והיא תהיה אחראית עליי. אחרי חצי שעה העבירו אותי לתא.

אני בטוחה בכך, ראיתי את המיסק הזה כמו עיניי. לא ביקשתי שיתנו לי העתק מהמיסק, כי חזרתי כאותו יום לבית המעצר, ואם העצירות היו מגלות את המיסק הזה עליי, זה היה בשבילי סוף העולם. עשיתי כמה חזרות, כיצד להחביא את מכשירי ההקלטה. זה היה מכשיר

גיתית מצאה חן בעיני מיכל. אבל זה לא הפריע לה להקליט אותה למען המישימרה. עכשיו היא טוענת שהשוטרים רימו אותה

קטן, בגודל של קופסת סיגריות, אבל שטוח כמו דף נייר. את המיקרופון חיברתי לכתיפית החזיה שלי, ליד המחשוף, והייתי מוכנה להקלטה. נתנו לי שתי קלטות נוספות, כדי שאחליף ברגע שאחת תיגמר. לפני שחזרתי לבית המעצר, ביקשתי שיתנו לגיתית לצאת לחצר, כי שם יהיה לי יותר קל להקליט אותה.

ואומנם, למחרת בבוקר ראיתי שגיי תית יצאה לטיול היום, הבנתו שהתחילו בפעולה. ניגשתי אליה וממש חקרתי אותה חקירה צולבת. שאלתי אותה על כל מה שהיה כתוב בעיתונים. כאשר החוקרים קיבלו את הקלטת של החקירה הזאת, הם אמרו לי לא ללחוץ עליה כל כך, כי היא עלולה לחשוד. הם אמרו שאין מה למהר, ושאמשיך לדבר באתה. אני בטוחה שגיתית לא חשדה בי כלל.

באותו יום הלכתי לערר על מעצרי, והתברר כי אשחרר תוך יומיים. הר דעתי על כך לחרותה הראל. שוחרתי ב-2 בנובמבר, בערבות כבדה, ובתנאי שלא אצא מהרצליה. בערב צילצל אליי פלג וביקש שאעצר שוב, כדי להקליט את גיתית. שוחחנו ואמרתי לו שלא יהיה לי נוח להיעצר באותו יום, כי אין לי סידור לילדים, אבל תוך כמה ימים אמצא סידור, ואז אחזור להקליט את גיתית. המישימרה המציאה את הסיפור שנעצתי כאשר נסעתי למלון בהרצליה לפיתוח כדי לקנות סיגריות, ובכך הפרתי את התנאי בערבות שלא לצאת מהרצליה.

נלקחתי שוב לבית המעצר ביום השישי בערב, והסדירו איתי את כל הפרטים הטכניים. לא לבשתי עדיין את מכשירי ההקלטה, כי הייתי אמורה להיות תא עם עצירה אחרת, וחששו פן יתגלה המכשיר.

ציפורניים בעיניים

ך יברנו המון, על כל מיני דברים, גם על מוג'האווי, ואז הלכנו לאכול ארוחת צהריים.

בהדרהאוקל ניגשה אליי נאווה תורג'מן, ועשתה תנועה כאילו היא עומדת לגעת לי בחזה. חששתי שהיא תגלה את מכשירי ההקלטה שעליי, וכך התחילה מריבה. היא מאוד אלימה.

קלטות בתחתונים

הייתי בתא אחד עם נאווה תורג'מן, שהיא נרקומנית אלימה, שאפילו הסוהרות מפחדות ממנה. למחרת בבוקר התחלתי לעשות בל-גאן, כאשר עבר החובש, ביקשתי ממנו ואליים. הוא אמר לי כי מכיוון שאני לא

למיסקם שראיתי, ואמרה לי שלא היה מיסקם כתוב והיה רק הסכם בעליפה. היא גם אמרה לי שההסכם היה כי יסגרו את התיקים נגדי רק אם אצליח להביא ראיות לאשמתה של גיתית. קראתי בעיתון שבתיק של גיתית יש מיסקם מאוקטובר שבו נאמר כי

היום, והיה מאוד מרוצה. הוא ביקש שאשאר בבית המעצר ואמשיך. ההסכם שלנו היה שאני אעצר רק ל-48 שעות ולא יותר. אמרתי לו שאני רוצה ללכת הביתה, כי אין לי יותר מה להקליט, אבל הוא עמד על זה שאשאר עד יום ראשון. למחרת בבוקר ביקשתי

בשעה שדיברה עם מיכל בכלא, גילתה לה גיתית בפעם הראשונה שהיא היתה כלואה גם בבית סוהר באיראן, וסבלה שם קשות

גיתית התוודעה לפניי על רצח בעלה. אני מכחישה מיסקם זה בכל תוקף. לא היו דברים מעולם. אני בטוחה שהם פשוט עברו עליי וניצלו את תמימותי ואת זה שהאמנתי כי חוקרי מישימרה אינם משקרים. **עד כאן סיפורה של מיכל.**

שוב כישלון

ה מזור בכל הפרשה הוא כי גם מיכל חן וגם גיתית איוראלוב הן

לקחת את הפיקדון שלי, ואמרו לי להשאיר אותו. נורא נבהלתי, חששתי שהם עומדים לסדר אותי ולא יוציאו אותי מהמעצר כפי שהסכמנו. לקחו אותי לתחנת המישימרה וניסו לשכנע אותי להמשיך, כי גיתית מדברת וזה הולך טוב. לא הסכמתי בשום אופן, וביום הראשון בצהריים השתחררתי. כמה ימים רדפתי אחריהם, כדי שיתנו לי את האישור שהתיקים נגדי נסגרו, אבל הם דחו אותי בלך ושוב. בסוף חרותה הראל התכחשה בכלל

ההייתי שותתת'רס והמומה. ביקשתי שיביאו לי חובש ואישימישימרה כדי להתלונן. בערב הגיע פלג לבית המעצר, שמע את הקלטות שהקלטתי כמשך

נרקומנית אין לי צורך בכך. התחלתי להתפרע, אמרתי לו שהוא מניאק ומשוחח, וצעקתי וקיללתי. אחרי כמה דקות הופיע קצין המישימרת ואמר לי לקחת את החפצים שלי ולעבור לבני דוד. זה היה הסידור המוסכם מראש. כאשר כל הבנות הלכו לאכול ארוחת בוקר, לקחו אותי לחדר של מנהל הכלא ושם לבשתי שוב את מכשירי ההקלטה. לקחתי איתי גם כמה קלטות להחלפה, שאותן החזקתי בתחתונים. התיכונן היה שאני אבקש לעבור